

man har faaet Bugt med disse „praepositus“, „Diaconus“ o. s. v. og faaet sat dansk Skikkelse paa dem, og i den Tid har Menigmand været til Latter for den dannede Klasse, der vidste, at Degn hed Diaconus og ikke Degn, og saaledes vil der maaske gaa Aarhundreder, inden man faar disse fremmede Ord ombannede i dansk Skikkelse, hvis det overhovedet nogen Sinds vil lykkes.

Vil man nu endelig sige: Ja, men det er jo nødvendigt, det er beslaageligt, men det nytter ikke at stride imod, som Oberstløjtnant Blom sagde, og saa henvise til, at det er internationalt, og at dette Hensyn kræver denne ensartede Terminologi. — Ja, saa har jeg allerede henvist til Møntsystemet og vist, at det er slet ikke Tilfældet, denne Ensartethed behøver ikke at udstrække sig til Terminologien. Men endnu en Betragtning vil jeg gøre gældende: Hvor mange Procent af Befolkningen er der, der kommer ind i det internationale Samfund? Ja, der er de handlende, det vil sige Grossisterne, de der handle direkte paa Udlandet, og der er Videnskabsmændene, de lærde Folk. De maa naturligvis kende de fremmede Ord og ville ogsaa bruge dem, naar de skrive Engelsk, Fransk og Tysk. Naar de skrive paa Dansk, behøve de dem maaske ikke, men som sagt, de skulle kende dem, og de ville bruge dem. Hvor mange Procent udgør nu disse Folk? 5 eller naar det kommer højt, 10. Hele den øvrige store Del af Befolkningen, som ikke kommer ind i det internationale commercium, behøver slet ikke at bruge fremmede Ord, men kunne meget godt nøjes med de danske. Og naar man kunde blive enig om at sætte disse danske Ord ved Siden af de fremmede, antager jeg ogsaa, at fremtidige Regeringer ville sørge for, at Autoriteterne overalt, hvor de henvende sig direkte til Indlandets Befolkning, benytte de danske Benævnelser. Det er muligt, at Menigmand maa have et vist Kendskab til de fremmede Ord og vide, hvad de betyde, men han behøver ikke at tage dem i sin Mund. I Reglen vil han kunne nøjes med at have dem opslaaet paa en Table, som siger ham, hvilke fremmede Ord der svare til de dagligdags Ord, han bruger.

Naar man siger, at det har vist sig andre Steder, at man er kommen godt over

det, saa siger jeg, at i Virkeligheden have vi kun Eksemplet fra Tyskland. Det endrer mig ganske vist, at Tyskland har kunnet gaa ind paa at tage disse franske Betænelser. Det kan kun forklares af, at de bleve indførte i 1868, altsaa før den fransk-tyske Krig. Nu til Dags — det er jeg overbevist om — vilde Tyskland ikke have taget dem. Men fordi Tyskland har gjort en saadan Fejl, behøve vi ikke at følge det slette Eksempel, og navnlig synes jeg, at den Omstændighed, det cerede kongevalgte Medlem (Steffensen) fremhævede ved Iste Behandling, at vore nordlesvigste Brødre ere blevne nødt til at tage disse fremmede Benævnelser, fordi de ere paaotroierede, indførte af Prøsserne og deres Embedsmænd, er en meget slet Analogi. Vi skulle ikke her hjemme behandle det danske Folk i sproglig Henseende paa samme Maade, som Prøsserne behandle vore Landsmænd i Nordlesvig. Holland og Grækenland have ikke villet vide af det, og hvis der en Gang bliver Spørgsmaal om at indføre Meter-systemet i England og Nordamerika, tror jeg, jeg tør forsikre, at hverken Engländerne eller Nordamerikanerne ville tage disse Ord i deres Mund, men at de i alt Fald ville ombanne dem, og det naagtet det engelske Sprog er meget mere af latinisk Oprindelse end det danske.

Jeg tillader mig altsaa at sammenfatte min Modstand mod disse fremmede Betænelser deri, at jeg siger, at det forekommer mig, at det vilde være en Forsyndelse mod Folket og en Forsyndelse mod Menigmand. Naar Oberstløjtnant Blom taler om, at det er Barbari at bruge de danske Benævnelser, siger jeg, at det er Barbari at tage fremmede Ord op i sit Sprog. Deri er jeg i fuld Overensstemmelse med, hvad der i det gamle Grækenland blev betegnet ved dette Ord „Barbaros“ og Barbari. Jeg tror, at dette Ting vilde netop have en smuk Opgave ved at tage Hensyn til Menigmand. Der kommer undertiden Bebrejdelser mod dette Ting for, at det i Modsatning til Folketinget kun varetager de privilegeredes og de dannedes Interesser. Lad det da være herfra, at det udgaar, at man tager det Hensyn til Menigmand, at man ikke fortrørrer Byrden ved en Reform, han i Forvejen har ondt nok ved at bære, men letter den saa meget som muligt. Jeg anbe-